SEMANARIO
O LAVRADOR
Caixa Postal — 666
Curitiba — Paraná — Brasil

Redação e Administração:
Rua Augusto Stellfeld 799

Diretor e Proprietario:
Nicolau Woytowetch

O LAVRADOR
ХЛІБОРОБ

— ТИЖНЕВИК —

ПЕРЕДПЛАТА:

Річно:	кр.	60.00
Піврічно:	„	35.00

Для Арґентіни: 25 пезів.
Інші краї: 4 ам. доляри.
Поодиноке число: кр 2,00

Ціна оголошень

після умови.

Ч. 6 (1061) КУРІТІБА, 15. лютого, 1953 РІК ВИДАННЯ XXX

Тижневий огляд світових подій

ВІСТІ З БРАЗИЛІЇ

* В береги рійського пляжу, Копакабана, останніми часами вдаряли морські хвилі, висота яких доходила до 10 метрів. Таких хвиль мешканці Ріо де Жанейро ще ніколи не бачили.

* З огляду на довготривалу посуху в Ріо де Жанейро і Сан Павло раціоновано вжиток електричної енергії.

* Шофери вантажних автомашин в штаті Санта Катаріна проголосили страйк, домагаючись підвищки платні за перевіз вантажів.

*Паранська секретарія агрікультури відкрила курс для хліборобів при сільсько-господарській школі в Понта Ґросса. Курс розпочинається 16 лютого ц. р. і триватиме три роки.

* Через посуху в цьому році в північних штатах Бразилії виникли місцеві заворушення. Федеральний уряд приймає енергійних заходів, аби допомогти потерпівшим від посухи. З цією метою президент республіки, Др. Жегуліо Варгас, відбув нараду з міністром хліборобства, п-ном Жоном Клеофас, який минулої суботи віїхав до штату Параіба, щоб на місці ознайомитись з станом справи та прийняти відповідні заходи.

* 28. лютого ц. р. федеральний міністер війни, генерал Сіро до Еспіріто Санто Кардозо, відлітає до Вашінґтону, де займеться вивченням організації американського військового міністерства.

* Загальна продукція с-господар. штату Парана виносить кругло 10 мільярдів крузейрів. На продукцію кави з цього припадає 4 мільярди, а решта—зі збору рижу, фасолі, кукурудзи, дерева і мясної продукції.

ВІСТІ ЗІ СВІТУ

* Становище на фронтах в Кореї продовжуєт ся бути незмінним. Минулого четверга повітряні суперфортеці збройних сил на Далекому Сході провели успішні атаки на столицю північної Кореї—Піонґ-Янґ. Одноразово проведено повітряні атаки на інші міста в південно-західній частині північної Кореї.

* Як відгук на заяву президента США. Айзенговера про зняття 7 ої американської ескадри з вод Формози, літаки націоналістичного Китаю провели палети на комуністичний Китай. Замість бомб генералісімус Чан Кай Шек вислав літаками мільйони летючок, в яких повідомляє все китайське населення, що в найближчому часі війська націоналістичного уряду Китаю розпочинають атаку на китайський материк, аби знищити рабство, яке запровадили китайські комуністи на спілку з московськими імперіялістами.

* Після подорожі по краінах західньої Европи, державний секретар США, Фостер Даллес, повернувся до Вашінґтону.

* З Вашінґтону повідомили політичні спостерігачі, що коли зах. Европа не створить спільної оборонної армії до 20. квітня ц. р. через свої міждержавні непорозуміння, то з того часу Сполучені Штати Америки припинять всяку фінансову допомогу зах. Европі.

* Президент Айзенговер надіслав листа західньо-німецькому канцлерові Аденауерові, в якому підкреслює необхідність створення німецької армії і її співпрацю з іншими країнами зах. Европи, що лежить в інтересі безпеки цих країн.

* Підчас побуту в Бонн, столиці західньої Німеччини, американський державний секретар Фостер Даллес висловився за зворот Німеччині територій, які після останньої війни відійшли до Польщі.

* Вся світова преса принесла минулої пятниці сенсаційну вістку про офіційний розрив дипломатичних зносин між Радянським Союзом і урядом Ізраелю. Міністер закордонних справ Совпедії, Андрей Вишинський, повідомив офіційно ізраельського міністра Самуеля Еліагсіва про рішення московського уряду відкликати всю дипломатичну місію з Тель-Авів. Одноразово Вишинський поставив домагання Кремля перед урядом Ізраелю забрати негайно всіх своїх представників з Москви.

* З Москви повідомили, що уряди всіх країн комуністичного бльоку в найближчих днях зрвуть всякі дипломатичні стосунки з жидівською країною—Ізраелем.

* Міністер закордонних справ Франції, Жорж Бідо, вдіхав до Лондону на конференцію з Черчілем і Іденом в справі заяви Айзенговера про надання вільної руки Чан Кай-Шекові, що може привести до загальної війни на Далекому Сході. Одноразово Бідо буде обговорювати в Лондові питання дальшої співпраці між обома країнами та створення спільної західньо-европейської оборонної армії.

СТАНОВИЩЕ ОУН В СПРАВІ КЦАБ

Провід Українських Націоналістів уважає, що участь українців у КЦАБ неможлива з таких мотивів:

1. Статут і плятформа КЦАБ не дають місця для основних заложень української міжнародньої політики (українці вже доконали акту самовизначення, створивши свою державу, яка була визнана міжнародніми чинниками; українська держава існує далі в формі УССР; Україна є субєкттом міжнароднього права) та перечить правно-політичній свідомості українського народу і його інтересам.

2. Точка плятформи КЦАБ, яка відкидає анексії нових територій, що були прилучені до СССР в часі і по другій світовій війні, тим самим пропагує відірвання від України західньо-українських земель і вдаряє у соборність національних територій України.

3. Поділ народів за „залізною заслоною" на дві групи: народів Середньо-Східньої Европи, якими опікується Комітет „Вільної Европи" з одного боку і „народів Росії", для яких створено КЦАБ, є довільним і недопільним. Участь українців у КЦАБ фіксувала б в очах світу Україну, як частку російського політично-державного комплексу.

4. Вага участи українців в КЦАБ міряється не евентуальним радіо мовленням, публікаціями чи посадами для українців, але політичними наслідками самого факту такої участи. Цей факт був би рівнозначним запереченню учасниками Актів Самостійности та Соборности України та представляв би українську справу, як внутрішню справу Росії.

І то тим більше, що інспіратори КЦАБ навязують свою акцію до лютневої революції 1917 р., коли поневолені народи царської імперії ще не доконали актів самовизначення; що самовизначення ними в рамах „Російської Імперії"; що КЦАБ є лише етапом до створення „Політичного Комітету народів Росії", який створив би взагалі політичні моменти.

5. Крім вищенаведених моментів сам дух і цілеспрямованість КЦАБ (повалення большевизму без визволення поневолених народів) є хибними з точки погляду вимог протибольшевицької боротьби. Вони не углядняють основної істини, а саме,—що большевизм є одною з форм російського імперіялізму, проти якого найсильнішою зброєю є національно визвольні рухи.

6. Україна завжди була лідером поневолених народів СССР, а українська еміграція і нині веде перед на чужині. Ця провідна роля України і українців лише збільшилась в наслідок твердої постави української еміграції до заходів Американського Комітету Визволення Народів Росії, що покликав до життя КЦАБ. Відповідальність перед історією і своїми природніми союзниками не дозволяють українцям відступити від їхніх дотеперішніх позицій.

7. Так зв. паритет між росіянами і неросіянами в КЦАБ є запереченням засади рівнорядности народів. КЦАБ ставить українців в понижуюче положення супроти інших, а особливо супроти російського народу (російський нарід є численніший за український вдвічі, але російських представників було б у КЦАБ більше як українських вдесятеро). Практично така „паритетність" забезпечує росіянам гегемонію в КЦАБ, бо ж вистачить одного перекінчика з неросійських народів, щоб росіяни мали абсолютну більшість.

8. В таких умовах і при наявності певних тенденцій Американського Комітету - числити на цереборення настанови і направу хиб КЦАБ знутра є безпідставною і небезпечною ілюзією. Та ж від Вісбадену (листопад 1951 р.) до Мюнхену (жовтень 1952 р.) положення поневолених народів СССР в акції Американського Комітету не кращало, а гіршало. Приклад грузинів і білорусів, які намагалися противитись тому знутра, найліпшим тому доказом. Одні з ним мусіли відступити в/д акції (білоруси), а другі (грузини) приневолені шукати іншого виходу.

9. Всі обіцянки з рештою—цілком незадовільні, на зміни в акції, яка зродила КЦАБ, досі не справдились (напр. зміна назви Американського Комітету). Беручи до узаги генезу і розвоєві тенденції цієї акції, не можна мати ніякої певности, що якібудь обіцянки будуть дотримувані в майбутньому. Без твердих ґарантій або без доконаних фактів українці не можуть ангажуватись в акцію Американського Комітету, ачі приступити до КЦАБ.

10. Вищенаведені мотиви виключають участь в КЦАБ українських відповідальних груп і осіб. Участь же безвідповідальних груп і осіб наражає українську справу на спотворення в очах чужинного світу. Чесні українці не можуть пристати на позиції КЦАБ, а нестійки, увійшовши до тієї установи, неминуче стануть знаряддям сил, ворожих українській справі.

11. Участь будь-якого з українців в КЦАБ неминуче внесла б в українську спільноту фермент і викликала б розбиття. А тим часом одностайність українців в питаннях втримання і оборони основних засад національно-державної справи становить хребет українського національного фронту.

12. КЦАБ є не більше, як черговий експеримент, подібний, але в гіршім виданню, до попереднього СОНР. Доля цього останнього чекає правдоподібно і КЦАБ. Україна є надто важливим чинничом в боротьбі вільного світу проти большевизму, а українська справа є надто дорога нам, щоб можна було робити з них предмет ризиковних і неповажних експериментів.

Провід Українських Націоналістів

ПРЕДСТАВНИКИ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ В ТАБОРАХ УКРАЇНСЬКИХ ВТІКАЧІВ У НІМЕЧЧИНІ

Створення Координаційної Комісії українських громадських допомогових організацій при Европейському Представництві ЗУАДК-у для розподілу матеріяльної допомоги, що надходить з США між українськими залишенцями в Німеччині й Австрії, знайшло широкий відгук серед українських скитальців. Спеціяльне зацікавлення цією справою виявила українська преса. В днях 30. січня —3. лютого група представників українських часописів, що видаються в Німеччині, під проводом голови Спілки Українських Журналістів д-ра Мирона Коновальця, і в товаристві координатора Европейського Представництва ЗУАДК у, д-ра Якова Маковецького, відвідала найбільші місця скупчення українців в південно-західній Німеччині, познайомилась з умовами життя українців в таборах та оселях і відбула зустрічі з представниками німецької адміністрації та німецьких інституцій, відповідальних за опіку залишенцями.

Українські журналісти ознайомилися докладно з умовами життя українських скитальців в містах Ляндсгут, Реґенсбурґ, Амберґ, Валька біля Нюрберґу та Інгольштатд. Поза тим відвідали хронічно хворих українців в шпиталі Св. Йосифа в Реґенсбурзі. В безпосередніх розмовях з керівниками місцевого українського громадського життя та з залишенцями представники українських часописів ствердили, що сучасне становище українців в Німеччині надзвичайно важке. Німецька влада забезпечила на загал масу українців добрими мешканнями, проте матеріяльний стан українських втікачів далекий від необхідного мінімуму. Невисокі допомоги, що їх отримують залишенці від державних інституцій, абсолютно не вистачають на харчування, не кажучи вже про одяг і необхідні культурні потреби. Дотеперішня допомога з боку українських організацій є також далеко невистачальна і вимагає негайного посилення. Залишення українських скитальців в Німеччині в тому стані, в якому вони перебувають, загрожує катастрофічними наслідками. Достатньо вказати, що за дотеперішньої недостатньої допомоги, останнім часом побільшилося число хворих на туберкульозу і, наслідком безвадійности й безвихідности, зростає кількість умових захворювань. Українські залишенці перебувають безробітними наслідком загальної від них незалежної, ситуації в Німеччині. Такий матеріяльний стан, безробіття, незадовільна лікарська опіка, брак харчів та одягу, неспроможність заплатити за книжку та часопис, брак організованої української школи через не існування засобів на оплату українських вчителів, брак відповідних приміщень для церков, все це негативно відбивається на громадсько-культурному житті і приводить до заломання його, не зважаючи на всілякі зусилля з боку духовенства, місцевого громадського активу та ідейної молоді.

Представники української преси приєднуються до звернення українських громадських організацій в Німеччині й Австрії до українського громадянства в США та інших країнах, негайно посилити акцію допомоги українським залишенцям в Німеччині та Австрії. Одночасно ми звертаємося до всієї української преси у вільному світі ширше насвітлювати тяжкий і загрозливий матеріяльний стан українських втікачів в Німеччині й Австрії.

Українці в Німеччині й Австрії чекають на братерську допомогу.

д р Мирон Коновалець —„Християнський Голос"
д р Яків Маковецький —„Українське Слово"
ПетроКівько —„Український Самостійник"
Михайло Батурко —„Українські Вісті"
Володимир Демчук —„Сучасна Україна"
Генадій Которович —„Неділя"

Мюнхен, лютий 1953

Від редакції:

Ми вмістили повище заклик представників української вільної преси в Европі. Кожний наш Читач безперечно сконстантує з цих розпучливих і гарячих слів, що становище українських скитальців у Німеччині і Австрії є дійсно загрозливим. Тим більше можна його уявити загрозливішим, коли поглянути глибше в ту масу нещасливців яких доля залишила перебувати тяжкі часи в непривітній Німеччині, без права на виїзд до будь-котрої країни світу. Отже ті наші земляки не дістали візи на виїзд до якоїсь країни поза межі Европи, залишилися без праці і без будь-яких за-

(закінчення на стор. 2)

ХЛІБОРОБ
O LAVRADOR

Виходить кожної неділі

За оголошення, підписані статті і дописи редакція не відповідає

Рукописів не звертаємо
Урядові години: 9—11 і 13—17 крім суботи, неділі і свят

Все листування і гроші слати тільки на таку адресу:
«O Lavrador», Cx. Postal, 666. Curitiba—Paraná—Brasil

БУДЬМО ЖЕРТВЕННИМИ

Поза всякими сумнівами, що жертвенність спільноти і окремох одиниць, які творять ту спільноту, є виміром свідомости. Як свідомости поодинских членів суспільства, так і загалу.

Для українців поза межами своєї батьківщини жертвенність одиниць має особливе значення. Жертвенність не тільки в грошах, але й жертвенність моральна, часом найдорогшого—життя.

Бо було б цілком неприроднім заперечувати жертвенність української нації, нації, яка веде затяжну боротьбу зі своїми окупантами, що силою змусили 45 мільйоновий український нарід позбутися права бути господарем у своїй власній хаті.

Доба визвольних змагань, яка тягнеться аж до сьогодні, вже забрала мільйони жертв. Ці жертви впали або в нерівному змагові на полі бою, або забрані голодовою смертю в триццятих роках, або застінках і підвалах московських катівень, або в глибокому підпіллі і врядах геройського повстанчого змагу. Ці жертви падають і сьогодні, і вони створили невмірущий міт про геройство і відвагу українського народу. Впавші в цьому нерівному бою викликують в нас не плач за втраченими, але одушевляють воюючий український нарід до нової боротьби, до ще завзятішого змагу, аж до повної перемоги, яка гряде в найближчому майбуньому.

Та від цієї жертвенности і здисциплінованости української нації у великій мірі залежить наближення того радісного дня Воскресіння, коли Золотоверхий Київ замайорить українськими національними прапорами. А щоб цього дня дочекатись, жертву мусить приносити не тільки наш вимріяний Край, а також і вся еміграція, де б вона не перебувала.

Коли ходить про еміграцію, то тут жертва крові не входить зовсім у розрахунок. Тут є зовсім інші підстави до жертвенности як одиниці, так і цілої збірноти одиниць.

Хто уважно слідкує за українською пресою, тому не треба багато говорити про цілі, на які він має жертвувати.

Відколи існує саме слово «еміграція», відтоді і йде ця жертвенність. Колись жертвували на школи, різні старокраєві освітні товариства, театри, пресу і інше. З початком збройної боротьби ця жертвенність йшла на допомогу визвольним змаганням, потім на УВО, ОУН і інші збройні рамя визвольної боротьби. Та й тепер ця допомога не сходить з порядку дня, бо є актуальною ще й сьогодні, навіть більше актуальною, як вона була рік, два, десять чи двадцять тому.

В цьому числі ми подаємо на іншому місці розпучливі слова представників української преси в Европі. В цьому зверненні не можна не помітити, що стан українських скитальців у Німеччині і Австрії дійсно загрозливий. Отже ходить про те, щоб українська еміграція, зокрема в новому світі, взяла на своє сумління ті бідні жертви, які в імя визволення батьківщини—бо випадково вони не залишили своєї батьківщини—опинилися в найскрутнішому становищі. І ми не можемо спокійно прислухатися до тієї розпуки, яка несеться зза океану. Потрібна тільки жертвенність, і жертвенність організована всього загалу.

Тут будемо бачити також організованість наших товариств і інших інституцій, обовязком яких є зорганізувати ту допомогу. А найперше, на нашу думку, мусять подбати наші Церкви, щоб допомога була енергійна, цінна і своєчасна.

В цьому, Боже допоможи!

Січневі Роковини у наших громадах

ПОРТО АЛЕГРЕ

Як було заповіджено, 25 січня ц. р. відбулися святкування січневих роковин.

Після Богослуження в УАП Церкві душпастир о. Андрій зясував присутньому громадянству велике значення 22. січня для нас українців, з яким тісно повязана кровна жертва 300 юнаків під Крутами. З цієї нагоди членство філії „Х.О.Союзу" замовило Панахиду, під час якої не в одного можна було бачити сльозу на очах.

Після Панахиди на терені філії, відбулася Академія, яку започаткував місцевий хор співом „Не пора". Реферат на тему дня відчитав Кость Миколенко. Після цього слідувала деклямація Зіни Олефіренко „Живи, Україно". Згаданий хор відспівав „Стоїть явір", а Славка Багнівська з чуттям віддеклямувала „Рідний край". За тим 12 ти літній Анатолій Михайловський віддеклямував з захопленням „Ми чуємо поклик", а хор відспівав „Ой, зажурились".

Голова філії, пан Ананій Тарновецький, подякував всім присутнім за участь, між якими був голова і деякі члени філії ТПУК. Громадна участь у святі спричинилась до звеличення цього великого національного свята.

Офіційну частину свята закінчено відспіванням національного гимну „Ще не вмерла Україна".

Отець Андрій звернувся до молоді з закликом, щоб вони єднались біля старших та були послушними своїм батькам, які на злу дорогу їх ніколи не поведуть, бо тільки в єдності всіх є сила.

Після цього забрав ще слово п. інж. Філенко, який проаналізувавши наші досягнення та завдання на майбутнє, візвав присутніх скріпити ряди філії „Х.О.Союзу", щоб ми могли віддати належну увагу нашій молоді, яка скорше чи пізніше зможе повернутись до самостійного Золотоверхого, як повноварттісний і повний енергії елемент.

Сергій Швець—секретар
Ананій Тарновецький—голова

КУРІТІБА

Цьогорічні святкування в Курітібі випали особливо величаво. 22. січня ц. р., заходами Україньско Бразилійського Клюбу було влаштовано радіоавдицію з цієї нагоди через радіо Гваїрака, яка випала надзвичайно вдало. Реферат в португальській мові відчитала з великим хистом пані Ольга Горачук, а знаємий вже радіослухачам і нашому громадянству пан Павло Вітрик виголосив доповідь в українській мові. Мистецьку частину виповнювали досить влучно підібрані музичні і хорові точки.

Загальний відгук на радіоавдицію дуже прихильний. Найповажніший курітібський щоденник „O Estado do Paraná" в недільному 20-ти сторінковому виданні з 1. лютого ц. р. змістив на 14-й сторінці згаданий реферат в португальській мові.

Старий і заслужений громадянин, пан Іван Бзаан, прийняв на себе повністю всі видатки в сумі кр. 1.600,00 і висловив певність, що інші громадяни будуть наслідувати його приклад. Та довго на цей відгук чекати не довелося, бо пан Степан Кобилянський взяв на себе видатки звязані з радіопередачею з нагоди роковин Шевченка, а філія в Марінга, устами свого голови пана Иосипа Вигвинько-го, заявила готовність покрити видатки радіопередачі з нагоди Свята Вождів.

Треба сподіватись, що решта наших громадян і громад не залишаться в боргу і підуть за прикладом перших пробоєвиків.

31. січня ц. р, в залі Т-ва при вул. Віскондe до Ріо Бранко, відбулася величава Академія, присвячена двом великим Січням.

Говоримо величава, бо таких Академій Курітіба давно вже не бачила.

Сцена прибрана державними прапорами, національним гербом і квітами, а через всю завісу розташувалися золотисті дати „22.1. 1918—22.1. 1919". При закритій завісі стоїть застелений вишитою скатертю стіл, на якому встановлена настільна лямпа. Вдалині чути звуки бойової сурми, за яким слідують постріли і далекі оклики „Слава!". На залі гробова тиша. Перед завісою появляється постать нашого заслуженого громадського діяча, п. Ілля Горачук. В урочистій тиші несуться з його уст слова незабутнього Четвертого Універсалу Української Центральної Ради. І думка лине далеко, далеко, аж ген в чарівну країну, де під звуки дзвонів Святої Софії була проголошена самостійність землі Української, але де тепер ворожі зайди потоптали свободу 45 мільйонового українського народу і звели

(докінчення на стор. 3)

ЗА ЩО МИ Б'ЄМОСЯ

(ПС ОДВУ) Українській суспільности треба ясно і грунтовно зясувати основні цілі, за осягнення яких ми змагалися в 1952 р., змагаємося сьогодні й змагатися будемо в майбутньому.

Ми б'ємося за визволення українського народу з московської неволі і за визволення всіх українських земель від окупантів. Рівночасно ми змагаємося за те, щоб розвалити російську вязницю народів й тим звільнити з неї всі закріпачені москалями народи. Наші змагання є такими самими, якими були змагання американських патріотів за звільнення їх землі від опіки англійців.

Ми змагаємося за те, щоби на звільненій від ворога—окупанта Землі побудувати й закріпити Соборну і Самостійну Українську Державу, таку саму, як мали її чехи, поляки, литвини, латиші, естонці, мадяри, румуни й мають її норвежці, шведи, французи, англійці, американці і всі вільні ще народи у світі.

Ми б'ємося за те, щоби знищити терорестичну диктатуру і чужинецьку систему московського большевизму в Україні, яка звела людину до позему раба, числа, вбила його духовність, особовість. Знищивши большевицьку систему та її головних носіїв—большевицьку партію та НКВД, ми будемо боротися за підвесення людини до позему творця і керманича, свобідного індивіда, а не сліпе знаряддя, якою вона зараз примушена бути в комуністичному суспільстві.

Ми змагаємося за звільнення українського народу від «опіки» москалів над українським «меншим» братом, від їх вмішування в наше духове, культурне, політичне і державне життя. Ми боремося за повну реалізацію гасла самостановлення і самоозначення народів з повністю своїх природних прав.

Ми змагаємося за визнання етнографічних меж для кожної держави і за визнання права власности на територію, на всі її землі, надземні і підземні багатства за тим народом, що на цій території живе і працює.

Ми бємося за звільнення працюючої людини від визиску капіталу так приватного, як і державного. З плодів праці працюючого люду має користати він сам, працюючий люд. Ми боремося за знищення соціяльної несправедливости в розподілі дібр, за соціяльне забезпечення хворих, старих, нездібних до праці, матерей, за опіку над нелітніми і бездомними, за запевнення кожному працюючому права на відпочинок і на емеритуру.

Ми змагаємося за знесення різниць поміж людьми, що випливають з їхньої політичної, релігійної, станової, територіяльної та іншої приналежности. Всі люди родяться рівними і мають бути рівними перед законом. Ніякі партійні, земляцькі чи станові елементи не сміють створювати нікому улегшених умов в Українській Державі, якщо людина не збудує собі сама тих прав і умов своєю працею, здібностями та заслугами.

Ми боремося за взаємну толерантнію внутрі нашої суспільности, за вимоги соборности й солідаризму. Ми засуджуємо релігійну, партійну, реґіональну і клясову боротьбу.

Ми боремося за те, щоби влада в нашій державі походила від народу, була народом контрольована, та щоб служила інтересам цілого народу. Нарід є найвищим

(Закінчення на стор. 4)

Від редакції:

(докінчення з стор. 1)

собів на існування.

Тому їхній тяжкий стан не може не зрушити людського сумління 2-х мільйонової української еміграції в світі. Тільки декілько тисяч залишилося в Німеччині і Австрії, а тому, коли розкласти тягар допомоги на кожного українського емігранта в світі, то це зовсім не буде жодним тягарем для нас, щоб допомогти тим одиницям.

Стара українська еміграція вже дала зразок братерської допомоги українським політичним втікачам з другої війни. Нова еміграція у новому світі за ці роки вже влаштувала сяк-так своє життя, а тепер настав час подумати й про допомогу тим, які не змогли виїхати. Ми вже на стільки окріпли матеріяльно, що не потрібно ділитися хлібиною зі своїм братом в Німеччині чи Австрії, але вистачить, коли кожний з нової і старої еміграції відріже окрайчик зі свого щоденного хліба, і безнайменшої шкоди для себе поділиться ним з тим, хто сподівається тієї допомоги. Бо ця допомога є не тільки національним обовязком кожного з нас, але й виявом людяности української еміграції в світі.

Тому закликаємо всі наші інституції, наших читачів і все громадянство активно прийняти участь в цій допомоговій акції. Тут не сміє бути найменших різниць, які нас можуть ділити в нашій буденщині. Хворий на туберкульозу, старий і немічний на заробіток, чи вдова з сиротою—все це дорогі для нас і було б злочином, щоб їм не допомогти.

„Хліборобˮ ставить себе до диспозиції в цій акції та вживатиме всіх засобів, аби допомога українців в Бразилії була найефективнішою,

За ініціятивою пана Степана Любаша ворганізовано ініціятивну групу по будові храму Української Автокефальної Православної Церкви в Сан Каєтано до Сул, Сан Павло.

22. листопада 1952 р відбуто перше засідання цього Комітету, яке запросило о. протопресвітера Добрянського для заложення церковного Братства ім. Архистратига Михаїла, а вже тиждень пізніше—Братство відбуло свої перші основуючі збори.

Братство відразу ж купило терен під будову храму і 11. січня ц. р. завдатковано цей терен та його посвячено. Акту посвячення довершив протопресвітер о. Добрянський.

Тепер проходить успішно збіркова акція на будову храму. Братство сподівається, що в найближчому часі відбудеться посвячення наріжного каміня під Свято-Володимирський храм.

На світлині: Члени Братства разом з о. Добрянським під час посвячення терену.

Будуймо Дім

Перші цеглини в нову Домівку вже покладено. Це почесне завдання виконали делегати філій, які були присутніми на Надзвичайних Загальних Зборах 31. січня ц. р.

Через дощ ця акція не випала такою, якою її проектувала Центральна Управа. Тому першим поклав цеглину голова ЦУ, п. Кобилянський, а за тим голови наших Церков—Генеральний Вікарій українців-католиків у Бразілії, Всч. о. Климентій Прийма, і Адміністратор Української Автокефальної Православної Церкви в Бразілії, Всч. о. протопресвітер Філімон Кульчинський та настоятель української католицької парафії в Курітібі, Всч. о. Мелетій Камінський ЧСВВ. При дощевому опаді клали цегли представники філій, та поодинокі приявні громадяни.

Після цього всі зібралися в домівці Товариства при вул. Віскон де до Ріо Бранко, де місцева філія почастувала всіх гостей обідом—шурасквою.

Перед обідом інженер Степан Микилита виголосив коротеньку промову, в якій вказав на ту працю, яку провела будівельна фірма „Ігвасу" по будові фундаментів і висловив надію, що загал членства і всього громадянства докладе всіх старань, аби якнайшвидше викінчити будову стін.

Промовляв також голова Управи п. Кобилянський, п. др. Буський і п. Горачук. Зокрема п. Кобилянський привітав приявних на обіді наших церковних достойників обидвох Церков та висловив свою надію, що після цього все громадянство щиро візьметься за величну будову та збудує твердиню, яка стане гордістю всієї нашої громади.

Під час обіду промовляли: о. протопресвітер Кульчинський, о. Прийма, п. Витвицький і інші. Подякою за присутність та побажанням перетворити виголошені слова в дійсність, ред. Плахтин закрив це миле прийняття.

І як відгук на урочистість закладки першої цегли під будову Дому, наше жіноцтво жваво продовжує збіркову акцію на допомогу в будові.

Пані **Анна Рибка** складає кр. 100,00 на будову Дому і кличе слідуючих пань на таку ж суму: **п-ні Февроню Микилита** (Палмас), **п-ні Лідію Мавуришин Пришлякову** (Порто Уніон), **п-ні Антолію Юлик** (Гварапуава), **п-ні Амелію Данилюк** (Курітіба).

Пані Анна Подільська складає кр. 100,00 на будову Дому і кличе слідуючих пань: **Серафиму Любу** (Порто Уніон), **Аніту Шеремета** (Малет), **Марію Фірман-Пастухову** (Курітіба)

Пані Лавра Хмиз складає кр. 100,00 на будову Дому і кличе слідуючих пань з (Порто Уніон): **Анастасію Пастух, Іду Мавуришин, Лавру Фірман.**

Пані Евгенія Буй складає кр. 100,00 на будову Дому і кличе зложити таку саму суму слідуючих пань: **Алаїде Гупало** (Порто Уніон), **Олену Сава** (Трес Баррас) **Анну Булик** (Борразополіс).

Пані Меланія Процик з Апукарани прийняла виклик пані **Тереви Гуменюк**, складає кр. 100,00 на будову Дому і кличе слідуючих пань: **Марію Шпак** (Уніон да Віторія) **Марію Перейма** (Круз Машадо), **Теодосію Моров** (Борразополіс).

Пані Віра Сільвіненко зложила кр. 100,00 на будову Дому в Курітібі і кличе все жіноцтво, яке прибуло з табору ім. Лисенка в Німеччині до Бразілії, наслідувати її приклад.

Пані Наталія Сисак з Малету зложила кр. 100,00 на будову нового Репрезентативного Дому в Курітібі.

Оголошено в цьому числі пожертв на суму кр. 800,00. **Разом з попереднім кр. 3.400,00.**

Маємо ще інші списки нашого жертвенного Жіноцтва, які оголосимо в наступному числі. Сподіваємось, що ця кампанія і далі буде розвиватись успішно, як вона розвивається від самого початку.

З ЗАРУЧИН НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ХЛІБОРОБА"

31. січня ц. р. відбулися заручини панни Марії Гузівенко з паном Іваном Сірик м. З цієї нагоди відбулося прийняття в домі нареченної, де зібрані гості не забули й про потреби свого часопису.

Ініціятиву до збірки подав пан Іван Левчук, наш передплатник, а наш громадський діяч, п. Семен М. Решетник, з цієї нагоди виголосив коротеньку промову та закликав гостей до жертвенности на цю загально-важливу справу.

Гості також не лишилися в боргу, і щедрими жертвами зложили кр. 500,00 на пресовий фонд „Хлібороба".

Окремо жертвували:

Марія Гузівенко і Іван Сірик—по кр. 30,00; - по кр. 50,00 пп. Семен Решетник, Володимир Богач, Семчук; по кр. 20,00—пп. Павло Сірик, Іван Сірик, Іван Новак, Микола Ковальчук, Олександер Гузівенко; по кр. 10,00—пп. Іван (нечітке), Василь Чмир, Борис Сушинський, Дмитро і Василина Миколайчуки, Теофіл Букало, Йосип Витвицький, (нечітке), Григорій Кульчицький, Павло Недопитальський, Жозе де Сава Нинев; по кр. 5.00 - пп. Іван Стоян, Іларіон Яговдік, (нечітке), Елена Стоян, (нечітке), (нечітке), Федір Половець.

Нареченим бажаєм щасливо дочекатись весілля, а ініціяторам і жертводавцям та збірщикам—щире спасибі

Видавництво

ДЛЯ ДІТОК

РІДНА ХАТА

Вперше в житті вилетів маленький джелик із своєї хатки та й залетів так далеко, що не знав куди вертатись додому.

Літав сюди й туди, шукав і тут і там, довго, але все марно.

І почав він плакати й голосити:

—Ой, моя хатко! —Ой, моя золота хатиночко!

Блискучі метелики та безпритульні мухи, що не мають власної хатки, не могли зрозуміти жалю, та ще й глузували з нього, малого. Але статечні господині бджілки пожаліли недосвідченого малючка.

—Де ж твоя хатка й яка вона?—розпитували джмелика.

—Ой, десь далеко!—плакав джмелик.—То—щілинка в моху, над ямкою в межі!...

—Щілинка над ямкою в межі!—кепкували ще дужче метелики.

—А плачу та голосіння, як за золотим палацом!...

—Хто розуміє, що таке власна рідна хата,—відповідали бджілки,—той повен любови до свого житла, однаково: чи то буде щілинка в моху, чи палац...

Вони пильно шукали й привели заблуду додому. І джмелик, щасливий та веселий, гукав, радіючи:

—Мій дім—щілинка в моху над ямкою в межі, але мій дім то дім, кращі за всі золоті палаци.

(народня байка)

Кухонні поради

ЗАКУСКА

Перед обідом, часом по юшці для піднесення апетиту подаються закуски. Закусками починаються більші обіди та вечері. Подаючи закуску господиня легко може вийти в незручного положення, коли несподівано надійдуть гості, а обід ще не готовий.

При великій гостині закуска мусить бути добірною, а також пристосованою до пори року та змісту обіду.

Найбільш уживаними закусками є: Оселедець маринований чи оселедець поштовий в різних відмінах, сардини, мариновані гриби, салати з картоплі, помідорів з оселедця та інші салати, вінігрети (січенина) з мяса та огородини, риби, пащтети, студеники, майонези, шинка варена, студена, ковбаса, сальцесон, похребтина і інше, редька червона та біла, ріжні сири, кавяр (ікра з осятрини), яйця начинювані чи в майонезі, печінка приготувана ріжними способами, канапки.

Найбільше подаються на обідах і вечерях канапки. Прибірають їх ріжно. Подають в холодному вигляді та теплі канапки. Головну увагу при приготуванні канапок треба звертати на хліб, щоби не був занадто свіжим, бо кришиться і тоненько порізаний без шкірки. Порізаний хліб мастимо маслом перемішаним з бриндзею, сардинками та вбіраємо порізаними в стяжки студениною, шинкою, яйцями, приготованим язиком, кусочками дичини—зайця чи серни.

Прісні канапки прибіраються швайцарським сиром, кав'яром, сомом, сардинками.

Теплі канапки приготовляються так:

Змолоти варене мясо, додать присмаженої цибулі, 2 ложки тертого швайцарського сира, посічених сарделів, 2 жовтки і сніг з 2-х білків. Приготовану масу посолити, як за густе додати трохи сметани, та мастити цією масою грубо порізану булку. Дати до рури на 10—15 мінут. Подавати теплі. Добрі до пива.

Побажання

Цією дорогою шлемо свій сердечний привіт і поздоровлення в нагоди 50-річчя в дня народження нашого шефа і фундатора української промислової акційної спілки п. Івана Скріля і його шановну родину.

Бажаємо йому ще довго прожити і щасливо працювати над розбудовою спілки для слави української громади.

Спільники—фундатори:

Богун-Юрій Ролик, інж. хемії

Франц Самохвал

кандидат медицини

ОГОЛОШЕННЯ

Повідомляється все членство філії „Хліборобсько - Освітнього Союзу" в Курітібі, що бібліотека філії відкрита кожного вівторка від год. 8-ої до 10-ої вечора.

Управа філії

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ

1. Плями від олійних фарб з порцеляни, меблів або підлоги усуваються через витирання заплямованої поверхні шматкою замоченою в керосині, потім змиваємо теплою водою.

2. Плями від товщу з ковдр, килимів та з одежі знімаємо накладаючи на замащене місце бібула, а зверху ставимо гаряче залізко. Як що пляма все ж лишається, посипаємо її „французькою крейдою" та знову накладаємо зверху бібулу і залізко.

3. Передчасне посивіння голови можна запобігти полоканням голови, після кожного миття, в розчині оцту з водою.

4. Почення ніг можна позбутися, коли їх щоденно мити і зараз після миття обполоскати оцтем, розведеним з водою.

5. Почення рук позбувається через чисте миття їх літньою водою з галуном. При тому, найменше вживати мила.

Січневі Роковини в наших громадах

КУРІТІБА

(закінчення з стор. 2)

гідність людини до позему раба.

Останні слова Універсалу присутнє громадянство, стоячи, вкрило співом національного гимну „Ще не вмерла".

Дальша програма свята складалась з таких точок: реферат—п. Павло Вітрик, „22. січня", деклямація,—п. В. Дзвінківський, дві фортепіянові точки з класиків бразілійської музики—п. Брага, деклямація—п-ні Марія Дзвінківська, „Запорожець", танок—балет під проводом п. Кушніра, „Реве та стогне" і „Видиш брате"—фортепіян і скрипка—панна Евгенія Курач і панна Стефанія Слободян, „Гонта", танок—Б. Сущинський.

Після перерви був виставлений драматичний монтаж за Миколою Кулішем, який характеризував ті події з 22. січня 1918 року. Участь приймали: пані Ольга Горачук, пані Марія Дзвінківська і пан Павло Вітрик. Цей сценічний образ випався надзвичайно чудовим, що треба віднести на рахунок вдалого виконання артистами.

Змістовне кінцеве слово виголосив пан Кобилянський, який в коротеньких словах окреслив пройдений шлях української нації аж до великопамятного Січня 1918 року.

Співом „Не пора" закінчено це величаве свято.

Дуже приємно було всім присутнім, що на Академії були приявні о. Генеральний Вікарій української католицької церкви, Всч. о. Прийма, о. Адміністратор УАПЦеркви, Всч. о. протопресвітер Кульчинський і настоятель української католицької парафії в Курітібі, Всч. о. Камінський ЧСВВ. Треба тільки побажати, щоб наше все громадянство пішло слідами своїх пастирів і гуртувалося навколо своїх товариств для спільної праці.

35-ту річницю трагічної смерти 300 юнаків під Крутами Курітібське громадянство вшанувало Панахидами в дні 1. лютого ц. р в Українській Автокефальній Православній Церкві на Мерцейс і в Українській Католицький Церкві.

ЖІНОЧІ ВІСТІ

Захворування з перестуди

Для поширення різного роду захворувань з перестуди особливо є сприятливі часи сильних змін погоди, велика різниця між температурою дня і ночі та весна і осінь, а також часи великої вогкости.

Назагал до всіх менших недуг ми ставимось легковажно, легковажимо і з перестудою, забуваючи про можливі комплікації, які не тільки переходово пошкодять нашому здоровю, але можуть і назавжди його знищити.

Одними з поширених захворувань з перестуди є грип та ангіна—слабість горла.

В часі слабостей перестуди є дуже небезпечним перебування слабих осіб в одній кімнаті чи ще ближче зіткнення з особами яких стан здоровя є дещо ослаблений.

Ослаблення організму може настати при раптовому охолодженні тіла в спеку, при замочинні, а також при недоїданні та при систематичному недостатку сну

Коли ослаблена людина має зіткнення з слабою особою що кашляє, або чхає, вона легко може заразитися. Одначе захворування з перестуди можуть наступити і без зараження.

Велику кількість захворувань з перестуди можемо оминути дотримуючись дуже простих правил: уникати раптового охолодження тіла через холодну воду, ношення мокрої одежи та взуття, раціональне відживлення, миття рук перед кожною їдою, вживати тільки своїх туалетних приборів.

Зараження вище згаданими хворобами можна оминути, коли будемо більш уважними, коли будемо оминати великі зібрання людей в часі загальних перестуд. Якщо ми є близько осіб, які не звертають уваги на окружения і кашляють та чхають, то найліпше відвернутись, або відійти від них, щоби бацили не дістались до нас.

Коли перестуда зачинається, то часто помагає випиття одної пігулки аспірини та чаю з 2-х—3-х помаранчевих листочків прокипячених 5 хв., або втягнення теплої води носом, чи кількох капель гліцаріни.

При ангіні дуже добре помагають теплі обклади кругом шиї, але коли запалення сягає глибоко до мігдалів, її не можна усунути лише поверхнім намащуванням.

Коли перестуда є тяжкою, треба за порадою звернутись до лікаря.

ЗА ЩО МИ Б'ЄМОСЯ

(докінчення з стор. 2)

суверенном в державі і він покликає свою владу. Ми боремось проти всяких диктаторських і тоталітарних намагань завести в нашій державі таку владу й такий лад, що походили б з обману, змовництва, диктатури чи зовнішнього наказу, а не з волі усього народу.

Ми змагаємося за свободу думки, переконань, слова, організації, якщо вони не суперечать інтересам народу та не загрожують безпеці держави й не мають на меті незаконно і насильно узурпувати владу.

Ми боремося за спільний державний і політичний центр на еміграції, який був бя виразником волі українського суспільства, а не лише однієї чи кількох його політичних партій.

Ми змагаємося за виплекання одностайного, всеукраїнського, соборницького нового типу українця—революціонера, націоналіста і державника.

Ми боремося за суверенність української політичної думки, стратегії і тактики, за незалежність нашої визвольної політики. Ми боремося за визнання, що ніякі конюктурні допомоги, протекції, сприятливі обставини — самі не зможуть нам запевнити відродження нашої державности, коли ми самі, наш нарід — не будемо здібні і готові цю державу відновити та закріпити. Ми боремось за визнання засади, що чужа матеріяльна допомога, симпатії чи словні признання—мають меншу вартість від нашої власної моральної, духової, політичної, економічної та мілітарної сили. Ми боремося за визнання конечности таку силу в першу чергу будувати та її закріплювати.

Ми боремося проти всяких агентур в нашій політиці. Проти сліпого і бездушного наслідування чужих систем, ідеологій, програм та проти перенощення їх живцем в українську життєву дійсність, де вони не відповідають ні природі, ні традициям, ні потребам нашого народу в його визвольній боротьбі.

Ми змагаємося за сильну, монолітну, активну і творчу Організацію Українських Націоналістів в Краю, та за її міцне, творче і активне запілля на еміграції. Ми осуджуємо намагання компромітувати та обплюгавлювати Рух і Носів Його — воїнів Української Національної Революції, що клали і кладуть своє життя на жертвеннику Батьківщини і добре сповненого обовязку.